

fremkomme derved, at andre og kostbarere Planer følges end dem, der laa til Grund for Loven.

Finantsministeren: Det maa maasse være mig tilladt strax at besvare det Spørgsmaal, som den ærede sidste Laler henvendte til mig. Han beskrev fuldkommen rigtig, hvorledes det er gaaet til med det af ham omtalte Anliggende. Da jeg bestræbte mig for at gjenneføre den Lov, som ifjor blev vedtagen angaaende Ordningen af Færgeforholdene ved Sallingund og Bildsund, viste det sig, at det Byggeudvalg, som det blev betroet nærmere at gjenneføre Planen for Foretagendet, efter en omhyggelig Undersøgelse kom til det Resultat, at det vilde være ubensigtsmæssigt at udføre Arbejdet ganske efter den Plan, der tidligere havde været lagt for Foretagendet, og at denne Plan krævede til væsentlige Forbedringer, uden hvilke det hele Foretagende ikke vilde kunne blive tilfredsstillende. Udvalget indsendte derfor nye Overlag og Planer, som vilde foranledige en højere Udgift af omtrent 20,000 Rd., og det indstillede i Forbindelse dermed til Finantsministeren at approbere dette højere Overlag. Naar man nu vil se, hvad den paagældende Lov indeholder, saa vil man se, at den Sættelse indeholder om, hvor Meget Foretagendet skal koste. Det forholder sig ganske rigtigt, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, sagde, at man efter den tidligere eksisterende Plan antog, at Foretagendet vilde kunne udføres for 60,000 Rd., men denne Begrænsning blev ikke optagen i Loven, som simpelt hen siger, at Foretagendet skal udføres, og at Staten skal betale den ene Halvdel og Kommunerne den anden Halvdel af Udgiften derved. Imidlertid fandt jeg dog, at det vilde være betænkeligt for Finantsministeren uden videre at approbere en Plan, som med Hensyn til Spørgsmaalet om Udgiften var saa afvigende fra, hvad der nærmest havde foreligget, da Forslaget til Loven blev drøftet, og det var mig derfor meget magtpaaliggende at faae at vide, hvorledes Sagen stillede sig for de nærmest Interesserede, nemlig selve de Amtskommuner, som skulde udrede Halvdelen af

Udgiften. Sagen blev derfor tilstillet de vedkommende Amtsråd, for det Første i den Hensigt at lære deres Anskuelse at kjende med Hensyn til de omhandlede Punkter, men dernæst ogsaa for at faae deres Samtykke til den forøgede Udgift, hvilket jeg begjærede af den bestemte Grund, at jeg, dersom de havde givet deres Samtykke og havde erklæret sig villige og redebomme til at udrede det større Beløb, saa ikke vilde have taget i Betænkning, under Forventning af Rigsdagens paafølgende Billigelse ved en Tilleggsbevilling, at approbere Planen, inden noget formelt Samtykke dertil var indhentet fra Rigsdagens Side, idet jeg nemlig da vilde have for mig baade Erklæringen fra den meget sagkyndige Kommission, som havde været nedsat, og dernæst ogsaa min egen Erkjendelse af, at det var forstandigt og bifaldelsesværdigt, hvad der af den var bragt i Forslag, samt endelig de interesserede Kommuner's Samtykke. I saa Fald vilde jeg, som sagt, altsaa have anset mig tilstrækkelig opfordret til at tage det Ansvaar paa mig, som var forbundet med at approbere en saadan Plan, inden Rigsdagen formelt havde givet sit Samtykke. Men nu viste det sig imidlertid, at den ene af de paagældende Amtskommuner vel var fuldkomment villig til at gaa ind paa den nye Plan og paa at udrede den forøgede Udgift, som var forbunden dermed, men at den anden Amtskommune derimod ikke var villig dertil, og under disse Omstændigheder kunde jeg ikke anse det for rigtigt at approbere nogen Plan, uden jeg havde erfaret Rigsdagens Stilling til Sagen. Efterat jeg først havde sendt Sagen endnu en Gang til Kommissionen, for at den kunde tage under fornyet Overvejelse, om det dog ikke vilde være muligt at tilvejebringe et billigere Overlag, og efterat jeg derpaa havde faaet den tilbage fra Kommissionen med den Erklæring, at den efter moden Overvejelse var kommen til det Resultat, at Overlaget paa ingen Maade kunde nedsettes, fandt jeg altsaa, at der ikke var Andet for Finantsministeren at gjøre end at forelægge Sagen for Rigsdagen gennem Forslag til Finantsloven. Det er nu dette, der er fæet. Folkethinget har derefter viist sig at være entigt med mig i, at det vilde